

ΦΙΛΙΠ ΚΕΡ

*Τα παιδιά
του λυχναριού*

Η ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΚΟΜΠΡΑ
ΤΗΣ ΚΑΤΜΑΝΤΟΥ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ:

CHILDREN OF THE LAMP: THE KING COBRA OF KATHMANDU

Από τις Εκδόσεις Scholastic Children's Books, Λονδίνο 2006

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η βασιλική κόμπρα της Κατμαντού**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: P.B. Kerr

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κώστια Κοντολέων

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Κασαπίδης

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Ηλίας Μασούρης

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Α. & Φ. Δεληγιάννης Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© P.B. Kerr 2006

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2009

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2009

ISBN 978-960-453-451-7

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών χλωρίου και φιλικό προς το περιβάλλον.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μανρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiu Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΦΙΛΙΠ ΚΕΡ

*Τα παιδιά
του λυχναριού*

Η ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΚΟΜΠΡΑ
ΤΗΣ ΚΑΤΜΑΝΤΟΥ

*Μετάφραση:
Κώστια Κοντολέων*

Αφιερωμένο στον Μπαίαν Μπούκιαν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος	11
Δίκτυο καρτούν	34
Πάρτι γενεθλίων	47
Με κάθε μέσο	69
Δίδυμα	81
Το νησί του Μπάνερμαν	95
Ο Πράσινος Δερβίσης	119
Μερικοί το προτιμούν καυτό	132
Κατεψυγμένοι στην Καλκούτα	158
Nunc fortunatus sum	171
Στα όρια της υπερβολής	191
Απερίσκεπτες φήμες	202
Ιερές φλυαρίες	223
Ευχές του πηγαδιού	243
Διαβολικά μάτια	253
Η ένατη κόμπρα	268
Εν ψυχρώ	281
Αυθόρμητη ενημέρωση	301

Απόδραση από τη φυλακή	320
Ευθύνη του αγοραστή	333
Τελευταίοι στοχασμοί	345

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΣΥΝΕΒΗ ΛΙΓΕΣ ΜΟΛΙΣ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ
ΑΦΟΤΟΥ ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ, ΤΖΟΝ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΑ ΓΚΑΟΥΝΤ,
ΓΕΝΝΗΘΗΚΑΝ ΣΤΗ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

Η απαρχή του τρόμου έκανε την εμφάνισή της, όπως συχνά συμβαίνει, βαθιά μεσάνυχτα. Εκείνη την ώρα οι περισσότεροι κοιμούνται. Το σπίτι όπου το τρομακτικό γεγονός έλαβε χώρα ήταν ένα κυβερνητικό κτίριο στο Λονδίνο. Ένα απατηλά μεγάλο σπίτι, χτισμένο στο ρυθμό του 18ου αιώνα στο Γουάιτχολ· με την πιο παλιά και πιο διάσημη διεύθυνση στον κόσμο. Έξω από την πασίγνωστη μαύρη εξώπορτα στεκόταν ένας αστυνομικός. Στην απέναντι πλευρά του δρόμου βρίσκονται πολλά κυβερνητικά κτίρια μέχρι το Γουέστμινστερ και τη Βουλή των Κοινοτήτων, κι ακόμη πιο πέρα, ως τα λασπωμένα νερά του ποταμού Τάμεση.

Περασμένα μεσάνυχτα, την ώρα που η νύχτα ετοιμαζόταν να δώσει τη θέση της σ' ένα ψυχρό απριλιάτικο ξημέρωμα. Μια από τις τελευταίες χρονιές της προηγούμενης χιλιετίας, στον αριθμό 10 της Ντάουνινγκ Στρίτ επικρατούσε απόλυτη ησυχία.

Μια εντεκάχρονη κοπέλα βρισκόταν μόνη στο δωμάτιό της, αλλά δεν κοιμόταν· χωμένη κάτω από το πάπλωμα μ' ένα φακό, διάβαζε κάποιο βιβλίο. Ο πατέρας της, ο πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, και η μητέρα της κοιμούνταν βαθιά στην κρεβατοκάμαρά τους στην άλλη άκρη του διαδρόμου. Στο κάτω πάτωμα, σ' ένα γραφείο πίσω από την Αίθουσα του Υπουργικού Συμβουλίου βρισκόταν ο σωματοφύλακας του πρωθυπουργού και ο εκπρόσωπος τύπου. Γύρω στις 12.40 π.μ., η μικρούλα σήκωσε το βλέμμα από το μυθιστόρημά της με μια έκφραση γεμάτη απορία. Της φάνηκε πως είχε ακούσει τον απόηχο ενός γέλιου. Ενός παράξενου γυναικείου γέλιου. Σαν το χαχάνισμα κάποιας που είχε σκανταλιάρικη διάθεση και νεαρή ηλικία.

Περίεργο.

Έβγαλε το κεφάλι της έξω από το πάπλωμα, αφουγκράστηκε προσεκτικά για ένα λεπτό κι ύστερα το έδιωξε από το μυαλό της.

«Έχω παραισθήσεις».

Αλλά επειδή το γέλιο ακούστηκε ξανά, ανακάθισε στο κρεβάτι της. Καθώς δεν μπορούσε πια να συγκεντρωθεί στο διάβασμά της, πέταξε το χαρτόδετο βιβλίο στο πλάι.

«Αυτό το χαχάνισμα μ' ανατριχιάζει».

Αποφάσισε να σηκωθεί από το κρεβάτι και να πάει να δει τι ακριβώς συνέβαινε. Φορώντας βιαστικά μια ρόμπα, άνοιξε την πόρτα και κοίταξε το διάδρομο απ' άκρη σ' άκρη. Το χαχάνισμα φαινόταν να βγαίνει από την κρεβατοκάμαρα των γονιών της.

«Κάτι περίεργο συμβαίνει εδώ. Δεν είναι η μητέρα μου αυτή που γελάει. Δε γελάει ποτέ έτσι. Κι από τότε που μετακομίσαμε στην Ντάουνινγκ Στριτ, δε γελάει πια καθόλου».

Η κοπέλα διέσχισε αθόρυβα το χολ και το χαχάνισμα ξαφνικά έγινε πιο δυνατό, πιο σκανταλιάρικο, ίσως και λίγο χυδαίο. Την ώρα όμως που έσπρωχνε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας

του πρωθυπουργού κι έμπαινε στο δωμάτιο, το χαχάνισμα σταμάτησε απότομα – τουλάχιστον για μια στιγμή.

«Τι στο καλό συμβαίνει;»

Η μητέρα της είχε κουλουριαστεί σε μια γωνιά τουωματίου, έντρομη, με μάτια γουρλωμένα. Ο πατέρας της καθόταν στητός στο κρεβάτι αλλά με κλειστά τα μάτια. Ανάσαινε βαριά από τα διεσταλμένα ρουθούνια του, λες κι είχε τρέξει. Δεν έδειχνε καθόλου ο εαυτός του. Το πρόσωπό του ήταν χλομό, οι πιτζάμες του μούσκεμα στον ιδρώτα και τα μαλλιά του ανακατωμένα σαν νοτισμένα άχυρα. Ύστερα τα μάτια του άνοιξαν τρεμοπαίζοντας, στριφογύρισαν στις κόγχες τους σαν βόλοι κι έκλεισαν ξανά.

Τότε η μικρούλα πρόσεξε τη ζέστη. Το δωμάτιο έμοιαζε με φούρνο. Πήγε ακροπατώντας προς το παράθυρο. Το άνοιξε. Άγγιξε το καλοριφέρ. Ήταν κρύο.

Πολύ παράξενο.

«Τι σου συμβαίνει, μαμά;» τη ρώτησε μαλακά.

«Το πρόβλημα δεν το έχω εγώ», ψιθύρισε η μητέρα της. «Αλλά ο πατέρας σου».

Η κοπέλα πήγε στο πλάι του κρεβατιού του πατέρα της κι έσκυψε από πάνω του, παραμερίζοντας το αρκουδάκι του, τον Άρτσιμπαλντ, με την ανάποδη του χειριού της.

«Μπαμπά; Είσαι καλά;»

Κι άλλες βαριές ανάσες. Ύστερα τα πράσινα μάτια του άνοιξαν και εστίασαν πάνω της μ' έναν τρόπο που της προκάλεσε ρίγη στη ραχοκοκαλιά.

«Σταμάτα, μπαμπά. Δεν είναι αστείο. Τρομάξεις τη μαμά».

Τότε εκείνος άρχισε να γελάει. Μόνο που δε γελούσε αυτός στην πραγματικότητα. Ήταν το γέλιο ενός νεαρού κοριτσιού που έβγαινε από το στόμα του· λες και υπήρχε κάποιος άλλος μέσα του, ξένος κι ανεπιθύμητος και πιθανόν βλαβερός. Κάποιος ή κάτι.

Παγωμένα, ανέκφραστα μάτια που έρχονταν σ' αντίθεση με

το χαχάνισμα κράτησαν το απορημένο βλέμμα της γι' αρκετά ακόμη δευτερόλεπτα. Έπειτα η φωνή ενός κοριτσιού –ακούστη– κε όχι πολύ μεγαλύτερο από την ίδια– μίλησε επιτέλους.

«Φέρτε μου τον υπουργό Εσωτερικών», είπε η φωνή. «Και το διευθυντή της Σκότλαντ Γιαρντ. Και το γενικό εισαγγελέα. Θέλω να συλλάβουν κάποιον και να τον φυλακίσουν στον Πύργο. Αμέσως. Απόψε. Δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο».

«Δεν μπορείς να φυλακίσεις κανέναν στον Πύργο», απάντησε η κοπέλα. «Όχι πια. Κι όχι έτσι. Υπάρχουν συγκεκριμένες διαδικασίες που πρέπει ν' ακολουθηθούν. Νόμοι».

«Τότε πάрте μου τη βασίλισσα στο τηλέφωνο», συνέχισε η φωνή. «Θέλω να φτιάξω έναν καινούριο νόμο. Τώρα αμέσως. Ένα νόμο που θα μου επιτρέψει να συλλάβω και να εκτελέσω κάποιον. Απόψε».

Η μικρούλα έμεινε με το στόμα ορθάνοιχτο.

«Λοιπόν, τι περιμένεις, ανόητο πλάσμα; Κάνε αυτό που σου είπα. Ξέρεις με ποιον μιλάς; Με τον πρωθυπουργό. Στο μεταξύ, κλείσε το στόμα σου. Μοιάζεις με χρυσόψαρο. Και μάλιστα όχι από τα έξυπνα χρυσόψαρα. Έχω δει έξυπνότερες φάτσες από τη δική σου σ' ένα σπασμένο ρολόι».

Φοβερά τρομαγμένη, η κόρη του πρωθυπουργού απομακρύνθηκε από κοντά του. Προσπάθησε να στρώσει τα μαλλιά της που είχαν σηκωθεί όρθια από τον τρόμο.

«Και, ψαρομούρα, βεβαιώσου πως όλοι θα καταλάβουν ότι μιλάω σοβαρά. Αλλιώς μια άσχημη επίδειξη δύναμης βρίσκεται καθ' οδόν. Το 'πιασες, ψαρομούρα;»

Ο πρωθυπουργός χαχάνισε κοριτσιόστικα, κι ήταν το έναυσμα για να αρχίσει η κόρη του να ουρλιάζει.

«Τα μωρά είναι περίεργα πλάσματα», σχολίασε ο Νίμραντ. «Θέλω να πω ότι είναι κτηνώδη· δικίο δεν έχω;»

Είχε πάει στη Νέα Υόρκη για να δει τα νεογέννητα ανίψια του, τον Τζον και τη Φιλίπα Γκάουντ. Αντικρίζοντας τα δίδυμα που κοιμούνταν στις κούνιες τους στο μαιευτήριο, το βλέμμα του ελάχιστα απείχε από το να το χαρακτηρίσεις έντρομο. Απεχθανόταν τα μωρά, κυρίως επειδή θυμόταν ακόμη πολύ καλά τον απόλυτο φόβο του όταν ήταν μωρό. Συχνά έτσι έχουν τα πράγματα με τα ενήλικα τζιν, πολλά από τα οποία αναπτύσσουν τέλεια μνήμη απ' οτιδήποτε συνέβη στη ζωή τους και δεν τους είναι εύκολο να ξεχάσουν το παραμικρό. «Και το περίεργο είναι πόσο πολύ μοιάζουν όλα τους με τον Ουίνστον Τσόρτσιλ. Ή με τον Μπενίτο Μουσολίνι. Ίσως επειδή είναι κατουρλιάρικα και γκρινιάρικα. Για να μην αναφέρω την ενοχλητική προσπάθειά τους να βρίσκονται πάντα στο κέντρο της προσοχής».

Η αδελφή του Νίμραντ, η Λέιλα, η οποία ήταν επίσης τζιν, καθόταν στητή στο κρεβάτι της στο νοσοκομείο. Άκουγε τα άκομψα σχόλια του αδελφού της, χωρίς να μπορεί να κρύψει την ενόχλησή της που όλο και μεγάλωνε. Ενώ τα δίδυμα, νιώθοντας την απέχθεια του θείου τους, άρχισαν ταυτόχρονα να νιαουρίζουν δυνατά σαν πεινασμένες γάτες.

«Και δίδυμα!» πρόσθεσε ο Νίμραντ, υψώνοντας τη φωνή του για να καλύψει το θόρυβο. «Τέτοιος μπελάς για σένα, αγαπητή μου. Κοιτάζοντας αυτά τα δυο μικρά θηρία, αρχίζω σχεδόν να πιστεύω το μύθο για το πώς ιδρύθηκε η Ρώμη. Από τα δίδυμα Ρωμύλο και Ρώμο που τα είχαν βάλει σε μια σκάφη και τα έριξαν στον ποταμό Τίβερη. Τα έσωσε τελικά μια λύκαινα κι ένας δρυοκολάπτης. Ναι, πράγματι, μοιάζουν σαν να ετοιμάζονται να σου δώσουν σφαλιάρα. Είναι εντυπωσιακός ο τρόπος που κουνάνε τα χέρια τους, σαν μισοψημμένοι αστακοί».

«Είχες καμιά άλλη δουλειά;» τον ρώτησε η Λέιλα χαμογελώντας υπομονετικά. «Ή απλώς ήρθες όλο αυτόν το δρόμο από το Λονδίνο για να φανείς τόσο αγενής απέναντι στα μωρά μου;»

«Αγενής; Εγώ; Θα έλεγα όχι», διαμαρτυρήθηκε ο Νίμραντ και σήκωσε ένα κουτί παπουτσιών από το πάτωμα. «Ως μοναδικός θεός τους, τους έφερα το παραδοσιακό δώρο των τζιν: ένα γνήσιο λυχνάρι. Ένα για το καθένα. Όχι εκείνες τις αηδίες από κασσίτερο που πουλάνε στη Μαλαισία. Αυτά είναι από ατόφιο ασήμι. Πραγματικά λυχνάρια. Από την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Και στο εσωτερικό τους, χαραγμένη μ' εξαιρετικό τρόπο, υπάρχει η φράση *ειλικρινά δικός σας*».

«Λοιπόν, μπορείς να τα ξαναπάρεις πίσω», του απάντησε η Λέιλα. «Τα παιδιά μου δεν πρόκειται ν' ανατραφούν σαν τζιν, αλλά σαν παιδιά ανθρώπων».

«Για εξήγησέ μου, Λέιλα», τη ρώτησε εκείνος. «Τι ακριβώς εννοείς;»

«Αυτό που άκουσες», του αποκρίθηκε η Λέιλα. «Ο πατέρας τους είναι άνθρωπος. Γιατί όχι;»

«Και μάλιστα πολύ συμπαθητικός», συμφώνησε ο Νίμραντ. «Όμως αυτά τα παιδιά δεν είναι και ποτέ δε θα μπορούσαν να γίνουν γήινοι. Το ξέρεις πολύ καλά».

«Θα σου ήμουν ευγνώμων αν δε χρησιμοποιούσες αυτή τη λέξη», διαμαρτυρήθηκε η Λέιλα.

«Το γήινοι;» έκανε έκπληκτος ο Νίμραντ. «Γιατί όχι; Αυτό ακριβώς είναι ένα ανθρώπινο πλάσμα, αγαπητή μου. Δεν είναι δυνατόν να παραβλέψεις το γεγονός ότι η δύναμη ενός τζιν μεταβιβάζεται μόνο από τη μητέρα. Κάποια στιγμή στο μέλλον –πιθανόν γύρω στα δέκα ή στα δώδεκά τους χρόνια, όταν θα βγουν οι φρονιμίτες τους– εσύ κι ο Έντουαρντ θα χρειαστεί να αντιμετωπίσετε την πραγματικότητα του τίνος και τι είναι τα δίδυμα. Είναι παιδιά του λυχναριού, Λέιλα».

«Θα σου ήμουν ευγνώμων αν το ξεχνούσες αυτό», τον έκοψε η Λέιλα, «και μας άφηνες ήσυχους. Για πάντα. Δε θέλω να έχω καμιά σχέση με τη φυλή των τζιν. Κάτι το οποίο περιλαμβάνει κι εσένα, αδελφέ μου».

«Πολύ καλά», αντιγύρισε ο Νίμραντ, νιώθοντας κάτι παραπάνω από πληγωμένος. «Αλλά ενώ μπορείς να εμποδίσεις τα παιδιά να έχουν επαφές με τ' άλλα τζιν, δε γίνεται να βγάλεις τη φύση των τζιν από μέσα τους».

Ο Νίμραντ επέστρεψε αεροπορικάς στο Λονδίνο την ίδια μέρα.

Δεν είχε περάσει πολλή ώρα που είχε γυρίσει από τη Νέα Υόρκη. Κατέβηκε στο θησαυροφυλάκιο του υπογείου και βάλθηκε να τυλίγει εφημερίδες γύρω από τα δυο ασημένια λυχνάκια της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας που σκόπευε να χαρίσει στον Τζον και στη Φιλίπα. Τότε ο μονόχειρας μπάτλερ του, ο Γκρόουνιν, εμφανίστηκε στο άνοιγμα της πόρτας.

«Είναι ένας άνθρωπος στο χολ, κύριε», είπε προφέροντας τη λέξη «άνθρωπος» με τον τρόπο που κάποιος άλλος μπάτλερ θα έλεγε «γουρούνι» ή «ύαινα». «Επιθυμεί να μιλήσει μαζί σας επειγόντως».

«Αυτός ο άνθρωπος έχει όνομα;»

«Μου είναι λίγο δύσκολο να το προφέρω, κύριε».

«Γιατί; Κατάπιες τη γλώσσα σου, Γκρόουνιν;»

«Δεν εννοώ αυτό, κύριε. Απλώς το όνομά του δυσκολεύομαι κάπως να το προφέρω».

«Κάνε μια προσπάθεια».

«Πολύ καλά, κύριε». Ο Γκρόουνιν συγκέντρωσε τις σκέψεις, τα χείλη και τη γλώσσα του και στη συνέχεια είπε: «Ο δόκτωρ Ρουσίρα Π. Βαρνακουλασουρίγια».

«Ναι, τώρα καταλαβαίνω τι εννοείς, Γκρόουνιν. Είναι πολύ δύσκολο όνομα. Έχεις ιδέα τι ακριβώς θέλει;»

«Δε μου είπε, κύριε. Μόνον ότι πρόκειται για θέμα ύψιστης εθνικής ασφάλειας. Μου ανέφερε επίσης ότι γνωρίζατε τον πατέρα του, τον φακίρη Μουρουγκάν».

«Τότε καλύτερα πήγαινε τον στη βιβλιοθήκη, Γκρόουνιν».

«Μάλιστα, κύριε», απάντησε ο Γκρόουνιν και απομακρύν-

θηκε με το διακριτικό, ρυθμικό του περπάτημα, μουρμουρίζοντας χαμηλόφωνα.

Ο Νίμραντ κλείδωσε τα δυο λυχνάρια στο θησαυροφυλάκιο κι έπειτα πήγε να συναντήσει τον επισκέπτη του. Ο μακαρίτης πατέρας του δόκτορα ήταν, όσο ζούσε, άγιος άνθρωπος, πασίγνωστος Ινδός και γνώριμός του. Ως απόδειξη της θρησκευτικής του αφοσίωσης και της αγιότητάς του, ο φακίρης Μουρουγκάν είχε περάσει δέκα χρόνια της ζωής του καθισμένος σ' έναν ψηλό στύλο, με οκτώ στιλέτα καρφωμένα στο στήθος και στην πλάτη. Πρόκειται για μια δοκιμασία που οι άγιοι άνθρωποι υποβάλλοντα σε τόπους όπως η Ινδία. Ο Νίμραντ ποτέ δεν κατάλαβε το γιατί, μόνο πως, παρά την αξιοθρήνητη κατάστασή τους, έδειχναν ευτυχισμένοι. Κι εκείνος ποτέ δε σκέφτηκε να κατακρίνει την αντίληψη ενός άλλου για την ευτυχία.

Στη βιβλιοθήκη, συνάντησε ένα μικρόσωμο παχουλό άντρα. Φορούσε μπλε κοστούμι με λεπτή ρίγα, γυαλιά με χρωματιστό σκελετό κι ένα όμορφο χρυσό ρολόι. Ο γιατρός είχε καλούς τρόπους, αποτέλεσμα δαπανηρής μόρφωσης σε διάφορα εκπαιδευτικά ιδρύματα: το Κολέγιο Ίτον, το Γκρότον, το Χάρβαρντ, το Πανεπιστήμιο του Λονδίνου, κι αρκετές ιατρικές σχολές, ανάμεσά τους κι αυτές του Μπίρμιγγαμ και του Εδιμβούργου. Μόλις είδε τον Νίμραντ, υποκλίθηκε και στη συνέχεια του φίλησε το χέρι με σεβασμό. Ο φακίρης Μουρουγκάν ήξερε ότι ο Νίμραντ ήταν τζιν, κι έτσι υπέθεσε πως το γνώριζε κι ο γιος του.

Ο δόκτωρ μπήκε κατευθείαν στο θέμα: «Συγχωρήστε με για την απρόσκλητη επίσκεψη, αξιοσέβαστε κύριε», είπε. «Όμως προέκυψε ένα θέμα ύψιστης εθνικής ασφάλειας».

«Ναι», έκανε ο Νίμραντ ανάβοντας ένα πούρο. «Μου το ανέφερε κι ο Γκρόουνιν».

«Έχω το ιατρείο μου, το οποίο είναι ιδιαίτερα επιτυχημένο, στην οδό Χάρλεϊ. Μια από τις ασθενείς μου είναι η σύζυγος του

πρωθυπουργού, η κυρία Γουίντμερπουλ. Εδώ και αρκετό καιρό έχω την τιμή να είμαι φίλος και έμπιστός της». Ο δόκτωρ Βαρνακουλασουρίγια έπαιξε με τη γραβάτα του από αμηχανία, επειδή αναγκάστηκε ν' αναφέρει το όνομα ενός τόσο διάσημου και ισχυρού προσώπου.

«Αυτό πρέπει να είναι πολύ καλό για σας», σχολίασε ο Νίμραντ, ο οποίος δεν είχε εντυπωσιαστεί στο ελάχιστο. Η κυρία Γουίντμερπουλ του έδινε πάντα την εντύπωση ανόητης.

«Ναι», απάντησε ο δόκτωρ Βαρνακουλασουρίγια. «Κι έτσι βρέθηκα εγώ μπλεγμένος αντί για τον προσωπικό γιατρό του κυρίου Γουίντμερπουλ. Πρόκειται για μια κατάσταση η οποία απαιτεί μεγάλη λεπτότητα και διακριτικότητα στο χειρισμό της».

«Μου εξάπτετε την περιέργεια», είπε ο Νίμραντ, βγάζοντας ένα δαχτυλίδι καπνού που πήρε το σχήμα αρκετά μεγάλων ανθρώπινων αυτιών.

«Α, πολύ ωραία», έκανε ο δόκτωρ Βαρνακουλασουρίγια κοιτάζοντας τ' αυτιά από καπνό. «Πολύ ωραία». Κι ύστερα, καθώς θυμήθηκε το επείγον της αποστολής του, συνέχισε: «Κύριε, πιστεύω πως ο αξιότιμος κύριος Γουίντμερπουλ βρίσκεται υπό την επήρεια ενός τζιν. Έτσι, πήρα την απόφαση να έρθω εδώ και να σας παρακαλέσω αν θα είχατε την ευγενή καλοσύνη να πραγματοποιήσετε έναν εξορκισμό».

«Έναν εξορκισμό;» τον ρώτησε ο Νίμραντ. «Τι σας κάνει να πιστεύετε ότι πρόκειται για την επίδραση ενός τζιν κι όχι από κάτι άλλο; Από ένα δαίμονα ίσως».

«Δεν είμαι ο πατέρας μου, κύριε», αποκρίθηκε ο δόκτωρ Βαρνακουλασουρίγια. «Πάντως, στα περιορισμένα όρια όσων γνωρίζω για τα τζιν, έκανα μία σφύρα κριση και είμαι πεπεισμένος ότι είναι επιρροή τζιν, ναι. Για παράδειγμα, η κρεβατοκάμαρα του κυρίου Γουίντμερπουλ, όπου βρίσκεται ετούτη τη στιγμή υπό περιορισμό, είναι περισσότερο ζεστή απ' ό,τι κρύα. Επίσης, άναψα ένα σπύρτο κοντά στο στόμα του, κι αυτός δεν το

έσβησε. Αντίθετα, ρούφηξε τη φλόγα όπως κάποιος που προσπαθεί να πιει τσάι από το πιατάκι».

«Ναι, είναι πράγματι μια πολύ καλή περιγραφή». Ο Νίμραντ κούνησε το κεφάλι του. «Τίποτ' άλλο; Καμιά ιδιαίτερη μυρωδιά, για παράδειγμα;»

«Πρόσεξα ότι υπήρχε μια έντονη μυρωδιά από θειάφι», απάντησε ο δόκτωρ Βαρνακουλασουρίγια.

«Περιγράψτε μου τη φωνή που σας μίλησε όταν αρχίσατε να συνομιλείτε με τον πρωθυπουργό».

«Ήταν η φωνή μιας κοπέλας», εξήγησε ο δόκτωρ. «Θα έλεγα περίπου δώδεκα χρονών. Μορφωμένη. Αμερικανίδα. Κακόβουλη και προσβλητική. Δίνει διαταγές σε όποιον πλησιάζει κοντά της, λες και περιμένει να την υπακούσουν μόνο και μόνο επειδή βγαίνουν από το στόμα του πρωθυπουργού. Στην αρχή οι διαταγές της ήταν όλες ίδιες: να συλλάβουν ένα συγκεκριμένο άντρα, να τον πάνε στον Πύργο του Λονδίνου, κι εκεί να τον εκτελέσουν κόβοντάς του το κεφάλι».

«Ω; Ποιο ήταν τ' όνομά του; Εννοώ του άντρα στον οποίο αναφερόταν».

«Ένα ασυνήθιστο όνομα. Ακουγόταν ξενικό. Όχι αγγλικό ήθελα να πω. Ορίστε, εδώ το έχω γράψει». Ο δόκτωρ Βαρνακουλασουρίγια έψαξε στην τσέπη του γιλέκου του. Έπειτα έδωσε στον Νίμραντ την κάρτα του με ένα όνομα γραμμένο στο πίσω μέρος. «Αν και δεν είμαι σίγουρος ότι το έγραψα σωστά».

Ο Νίμραντ κοίταξε το όνομα σιωπηλός κι ύστερα έβαλε την κάρτα στην τσέπη του παντελονιού του. «Συνεχίστε», τον παρότρυνε. «Είπατε ότι στην αρχή όλες οι διαταγές της ήταν ίδιες. Τι απαιτούσε στη συνέχεια;»

«Όταν έγινε ξεκάθαρο ότι κανείς δεν επρόκειτο να συλλάβει αυτό τον άντρα, οι διαταγές άλλαξαν. Φαινόταν σαν να είχαν επινοηθεί μόνο και μόνο για να ντροπιάσουν τον κύριο Γουίντμερπουλ και να τον κάνουν να φαίνεται σαν να είχε χά-

σει τα λογικά του. Για παράδειγμα, διέταξε τον εκπρόσωπο Τύπου του πρωθυπουργού να ζητήσει να εκδώσουν ένταλμα για τη σύλληψη του Αμερικανού προέδρου με την κατηγορία της εσχάτης προδοσίας, αν αρνιόταν να σκίσει τη Διακήρυξη της Ανεξαρτησίας. Έπειτα να έρθει αμέσως εδώ, αεροπορικά, για να δώσει όρκο πίστης και υποταγής στην αυτής μεγαλειότητά της τη βασίλισσα.

Ο Νίμραντ χαμογέλασε. «Ενδιαφέρουσα ιδέα», σχολίασε. «Αναρωτιέμαι αν θα πετύχαινε». Σκέφτηκε για μια στιγμή. «Πείτε μου, δόκτωρ Βαρνακουλασουρίγια, έχουν γάτα στον Αριθμό 10 της Ντάουνινγκ Στριτ;»

«Γάτα; Ναι, έτσι νομίζω. Γιατί ρωτάτε;»

«Θα χρειαστούμε μια γάτα για να φέρουμε σε πέρας αυτό τον εξορκισμό».

«Άρα θα βοηθήσετε».

Ο Νίμραντ κοίταξε έξω απ' το παράθυρο και χαμογέλασε. «Γιατί όχι; Η μέρα είναι υπέροχη για εξορκισμό».

Ο γάτος της Ντάουνινγκ Στριτ ονομαζόταν Μπούθμπι. Ήταν ένα αδέσποτο με μακρύ ασπρόμαυρο τρίχωμα που λάτρευε τα μπισκότα. Παρά τη φήμη του ως δολοφόνου νεογέννητων πουλιών, ο Μπούθμπι έχαιρε μεγάλης εκτίμησης στον Αριθμό 10. Μέχρι τη στιγμή που κατέφτασε ο Νίμραντ εκείνο το πρωινό του Απριλίου, η μόνη αληθινή ταλαιπωρία που είχε υποστεί από του τον υιοθέτησαν ήταν όταν κόντεψε να τον πατήσει η αλεξίσφαιρη Κάντιλακ –ζύγιζε δυο τόνους– του προέδρου των Ηνωμένων Πολιτειών.

Με την άφιξή του στον Αριθμό 10, ο Νίμραντ ζήτησε να δει όχι τον κύριο Γουίντμερπουλ αλλά τον Μπούθμπι. Ο γάτος δε βρισκόταν πουθενά και ο γιατρός προσφέρθηκε να ψάξει να τον βρει. Οδήγησαν τον Νίμραντ στην Αίθουσα με τους Κίονες.

Ύστερα από περίπου δέκα λεπτά, ο δόκτωρ Βαρνακουλάσου-ρίγια εμφανίστηκε κρατώντας το γάτο στην αγκαλιά του. Ο για-τρός απεχθανόταν τις γάτες· σιχαινόταν τις γατότριχες που εί-χαν κολλήσει παντού στο –ραμμένο στον καλύτερο ράφτη– κο-στούμι του. Περισσότερο όμως απ’ όλα δεν μπορούσε να ξεχά-σει τη γρατσουνιά που είχε εισπράξει την ώρα που το ζώο πά-λευε να το σκάσει από την αφιλόξενη αγκαλιά του.

«Ωχ», έκανε ο γιατρός πιπιλώντας το αίμα από την ανάποδη του χειριού του. «Σιχαμένο μικρό παράσιτο! Πώς τόλμησες; Απαί-σιο καθαρματάκι».

Για μια στιγμή φάνηκε πως ήταν έτοιμος να κλοτσήσει το ζω-ντανό. Αλλά ο Νίμραντ, νιώθοντας τον αληθινό λόγο της ανησυ-χίας του γάτου, τον πήρε στην αγκαλιά του. «Ετούτο το δωμάτιο είναι στοιχειωμένο, δόκτωρ», του εξήγησε. «Από το φάντασμα της κυρίας Γκλαντστόουν. Καλύτερα να βρούμε ένα άλλο, δια-φορετικά ο γάτος ποτέ δε θα ηρεμήσει αρκετά, ώστε να μπορέ-σω να κάνω... ε... αυτό που πρέπει να γίνει».

Ο δόκτωρ, που ήταν ολοφάνερο ότι γνώριζε όλα τα κατα-τόπια στον Αριθμό 10, τους οδήγησε στο Καφετί Δωμάτιο. Εκεί ο Νίμραντ, που ακόμη κρατούσε τον Μπούθμπι, κάθισε σ’ έναν καναπέ κι άρχισε να χαϊδεύει τον καινούριο αιλουρο-ειδή φίλο του.

«Θα είχατε την καλοσύνη να μου δώσετε αυτό το σταχτοδο-χείο;» ρώτησε το δόκτορα.

Εκείνος του το έδωσε.

«Πείτε μου, δώσατε στον πρωθυπουργό κάτι να πει; Ένα ποτήρι νερό, ίσως;»

«Όχι. Πήρα το σφυγμό του –ήταν πολύ γρήγορος– και μια μικρή ποσότητα αίματος για ανάλυση. Εξέτασα τις κόρες των ματιών του, τη γλώσσα του και πίεσα τους λεμφαδένες στο λαι-μό του για να δω μήπως είχαν πρηστεί. Και ναι, τώρα που το ξα-νασκέφτομαι, η μυρωδιά από θειάφι που ανέφερα νωρίτερα

έγινε αισθητή μόνο μόλις πίεσα τους λεμφαδένες του κυρίου Γουίντμερπουλ».

«Αυτό συμβαίνει επειδή οι λεμφαδένες είναι το κέντρο από το οποίο ένα τζιν μπορεί να ελέγξει κάποιον άνθρωπο», εξήγησε ο Νίμραντ. «Δηλαδή, για να το πω με απλά λόγια, είναι το σημείο που το τζιν επιλέγει να εγκατασταθεί. Πιέζοντας τους λεμφαδένες, δημιουργήσατε τις προϋποθέσεις ώστε να απελευθερωθεί ανόθευτο θειάφι από το σώμα του πρωθυπουργού. Τα τζιν διαθέτουν πολύ μεγαλύτερα επίπεδα θειαφίου απ' ό,τι οι γήινοι – εννοώ οι άνθρωποι. Και για να ξέρετε, το μέσο ανθρώπινο σώμα περιέχει αρκετή ποσότητα θειαφίου για να σκοτώσει τους ψύλλους ενός μεγάλου σκυλιού. Το μέσο σώμα όμως ενός τζιν περιέχει θειάφι που είναι ικανό να σκοτώσει όλους τους ψύλλους ενός μαλλιαρού μαμούθ. Γι' αυτόν το λόγο, εσείς οι άνθρωποι έχετε πιο έντονη την αίσθηση της όσφρησης απ' ό,τι τα τζιν. Είναι ένα από τα λίγα πλεονεκτήματα που απολαμβάνετε σε σχέση μ' εμάς».

Ο Νίμραντ δεν τα έλεγε όλα αυτά στο δόκτορα Βαρνακουλασουρίγια επειδή επιθυμούσε να βελτιώσει τις γνώσεις του γιατρού όσον αφορά τα τζιν. Αν μη τι άλλο, ο Νίμραντ ήταν εξαιρετικά εχέμυθος για τέτοια απόκρυφα θέματα όπως αυτά που μόλις είχε περιγράψει. Απλώς ήξερε ότι ο τόνος της φωνής του, τόσο βαθύς και μελωδικός, είχε κατευναστικά αποτελέσματα στο γάτο. Ο Νίμραντ ήθελε να κάνει τον Μπούθμπι να νιώσει αρκετά χαλαρός, ώστε να του επιτρέψει να αγγίξει τα μουστάκια του.

Οι γάτες έχουν είκοσι τέσσερις τρίχες στο μουστάκι τους που κινούνται συνεχώς, δώδεκα σε κάθε πλευρά της μύτης. Ο Νίμραντ χρειαζόταν επτά για να εκτελέσει το τελετουργικό του εξορκισμού των τζιν. Είναι επίσης γνωστό και ως Κάτο, αν και για λόγους που δεν έχουν την παραμικρή σχέση με τις γάτες. Δεν ήταν καθόλου σκληρός και ανέκαθεν το θεωρούσε μεγάλη αδι-

κία που το τελετουργικό απαγόρευε τη χρήση της δύναμης τζιν προκειμένου ν' αποκτήσει τις τρίχες από το μουστάκι της γάτας που χρειαζόταν. Φαινόταν κάτι παραπάνω από σίγουρο ότι ο Μπούθμπι θα είχε σοβαρές αντιρρήσεις να παραχωρήσει σχεδόν το ένα τρίτο από τα μουστάκια του. Ακόμη και την ώρα που μιλούσε με το δόκτωρ, ο Νίμραντ προσπαθούσε να σκεφτεί τρόπους να συμφιλιωθεί με τον Μπούθμπι, αφότου θα του είχε αφαιρέσει ορισμένες τρίχες από το μουστάκι του.

«Συγχωρήστε με που σας το υπενθυμίζω, κύριε», είπε ο δόκτωρ Βαρνακουλασουρίγια κοιτάζοντας αγχωμένος το ταβάνι, «αλλά η κατάσταση έχει το χαρακτήρα του επείγοντος. Ο πρωθυπουργός πρόκειται να παραθέσει γεύμα στον Γερμανό καγκελάριο. Ίσως θα ήταν καλύτερα λοιπόν να τον βλέπατε για να κρίνετε τι πρέπει να γίνει».

Ο δόκτωρ Βαρνακουλασουρίγια χαμογέλασε νευρικά. Δεν είχε ιδέα γιατί ο Νίμραντ θεωρούσε ότι ο γάτος ήταν τόσο σημαντικός, ειδικά όταν σ' ένα δωμάτιο του πάνω ορόφου ο πρωθυπουργός φλυαρούσε σαν μαθήτρια. Συγχρόνως, πάντως, είχε επίγνωση ότι μερικά τζιν είναι εξαιρετικά ευέξαπτα. Σύμφωνα με το μακαρίτη τον πατέρα του, συχνά χρειαζόταν να τα ηρεμήσεις και γενικά να τα κολακέψεις, προκειμένου να κάνουν μια χάρη σ' ένα ανθρώπινο ον. Έτσι, υποκλίθηκε με αρκετή δουλοπρέπεια και πρόσθεσε: «Με άλλα λόγια, όταν σταματήσετε να παίζετε με το γάτο, κύριε».

Ο Νίμραντ δεν του απάντησε και συνέχισε να χαϊδεύει τον Μπούθμπι κάτω από το πιγούνι. Ο γάτος γουργούριζε ευχαριστημένος και για μια στιγμή ο δόκτωρ έπιασε τον εαυτό του να κλείνει κι ο ίδιος νυσταγμένος τα μάτια του. Ο χαλαρωτικός τρόπος του Νίμραντ με το γάτο ήταν μεταδοτικός, κι επιπλέον λίγο υπνωτιστικός. Την επόμενη στιγμή όμως, ο δόκτωρ πήρε μια μεγάλη τρομάρα, όταν ο Μπούθμπι έβγαλε μια τρομερή κραυγή και πήδηξε πάνω στις κουρτίνες λες και φοβόταν για τη

ζωή του. Ο Νίμραντ έριξε κάτι μέσα σ' ένα τασάκι, σηκώθηκε όρθιος και στη συνέχεια κατευθύνθηκε με ζωηρό βήμα προς το παράθυρο.

«ΚΒΕΡΤΥΘΙΟΠ!»

Ο δόκτωρ ένωσε να του κόβεται η ανάσα καθώς ένα μεγάλο πιάτο με ωμά ψάρια εμφανίστηκε με μαγικό τρόπο στο προτεταμένο χέρι του τζιν. Δεν καταλάβαινε γιατί ο γάτος είχε συμπεριφερθεί έτσι, αλλά είχε ελάχιστη σημασία μπροστά σ' αυτή την επίδειξη υπερφυσικής δύναμης. Πρώτη φορά έβλεπε με τα ίδια του τα μάτια ένα τζιν να κάνει χρήση της δύναμής του, κι όπως ήταν φυσικό ο δόκτωρ Βαρνακουλασουρίγια εντυπωσιάστηκε πολύ. Στο μεταξύ, ο Νίμραντ σήκωσε το πιάτο με τα ψάρια προς το κουρτινόξυλο όπου ο Μπούθμπι είχε βρει καταφύγιο, σαν να του ζητούσε συγγνώμη.

«Το ψάρι», είπε ο δόκτωρ ανασαίνοντας βαθιά. «Το κάνετε να εμφανιστεί από το πουθενά. Αναπάντεχα. Έτσι δεν είναι;»

«Νομίζω ότι είναι το λιγότερο που μπορώ να κάνω σε αντάλλαγμα για τη βοήθεια του Μπούθμπι σ' αυτό το τελετουργικό», αποκρίθηκε ο Νίμραντ. «Δε συμφωνείτε;» Άφησε το γάτο να μυρίσει τα ψάρια και στη συνέχεια το ακούμπησε στο πάτωμα.

«Ναι, δεν κατάλαβα γιατί έγιναν όλα αυτά. Και με τι τρόπο θα σας βοηθήσουν, κύριε;»

«Με βοήθησαν ήδη», απάντησε ο Νίμραντ και, παίρνοντας το τασάκι, έδειξε στο δόκτορα τις επτά τρίχες που είχε ξεριζώσει από το πρόσωπο του κακομοίρη του Μπούθμπι. «Μουστάκια». Ερμηνεύοντας λανθασμένα την απορημένη έκφραση του δόκτορα σαν κατάπληξη και αποδοκιμασία, πρόσθεσε: «Μην ανησυχείτε. Θα ξαναφυτρώσουν». Κούνησε το κεφάλι του προς την κατεύθυνση της πόρτας. «Ωραία λοιπόν. Ας ανασκουμπωθούμε, συμφωνείτε;»

Ο Νίμραντ μπήκε στην κρεβατοκάμαρα του πρωθυπουργού με αργά βήματα. Ο πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας, ο κύριος Κένεθ Γούντμερπουλ, ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα, με το κεφάλι του στηριγμένο σ' ένα μαξιλάρι. Από πάνω του στεκόταν μια ψηλή ξανθιά γυναίκα που ο Νίμραντ αναγνώρισε αμέσως: η σύζυγος του πρωθυπουργού, η Σίλα. Με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά στο στήθος της, έδειχνε εκνευρισμένη και κουρασμένη. Κι αρκετά παχιά, σκέφτηκε ο Νίμραντ. Σε μια γωνιά του δωματίου, μια κοπέλα γύρω στα έντεκα με δώδεκα καθόταν σε μια καρέκλα· υπέθεσε ότι η κοπέλα πρέπει να ήταν η πιο μικρή κόρη του πρωθυπουργού, η Λουσίνα. Πίσω της στεκόταν ο κυβερνητικός εκπρόσωπος, ο οποίος αντιμετώπισε την άφιξη του δόκτορα Βαρνακουλασουρίγια και του Νίμραντ με ολοφάνερη ανακούφιση αλλά και εκνευρισμό.

«Λοιπόν, καιρός ήταν», είπε ρίχνοντας μια ματιά στο ρολόι του. Αμέσως μετά, κοιτάζοντας με δυσπιστία το κόκκινο κοστούμι του Νίμραντ, πρόσθεσε: «Κι εσύ ποιος είσαι; Ο Άγιος Βασίλης;»

Όμως η γυναίκα του πρωθυπουργού αποδείχθηκε περισσότερο ευγνώμων και φιλόξενη. Με μάτια γεμάτα δάκρυα, άρπαξε το χέρι του Νίμραντ και το έσφιξε δυνατά. «Να 'στε καλά που ήρθατε», είπε. «Ο Θεός να σας έχει καλά».

«Ηρεμήστε, αγαπητή κυρία», απάντησε ο Νίμραντ, ενώ την ίδια στιγμή οσφραινόταν τον αέρα. «Η δύσκολη θέση στην οποία περιήλθε ο πρωθυπουργός σύντομα θα εκλείψει, σας διαβεβαιώνω». Την απομάκρυνε από το κρεβάτι.

«Ω; Και ποιος είσαι εσύ;» Ήταν ο πρωθυπουργός που μίλησε – ή, μάλλον, το νεαρό θηλυκό τζιν που πρόσφατα είχε κυριέψει το σώμα του. Ο Νίμραντ δεν είχε αμφιβολίες. Η μυρωδιά από θειάφι, καθώς ο πρωθυπουργός άνοιξε κι έκλεισε το στόμα του, αποτελούσε αλάνθαστη ένδειξη.

«Θα μπορούσα να κάνω κι εγώ σ' εσένα την ίδια ερώτηση», αποκρίθηκε ο Νίμραντ. Κάθισε στη μια πλευρά του κρεβατιού.

«Και θα την έκανα, αν δε μ' ενδιέφερε πολύ περισσότερο το γιατί βρίσκεισαι εδώ. Που να κλειστώ σε λυχνάρι, αν δεν είν' αλήθεια ότι με εξοργίζει που σε βλέπω να φέρεσαι στον πρωθυπουργό με τόσο αγενέστατο τρόπο».

«Αυτό είναι το πρόβλημα, σωστά; Δεν μπορείς να με δεις. Τουλάχιστον αν δε σ' το επιτρέψω εγώ».

«Σου ζητάω ευγενικά να φύγεις. Τώρα».

«Κι αν υποθέσουμε πως δε θέλω;»

«Τότε θα σε αναγκάσω να φύγεις».

«Μπα; Και πώς θα τα καταφέρεις;»

«Αυτό είναι δική μου δουλειά».

Το θηλυκό τζιν χαχάνισε κι ανάγκασε τον πρωθυπουργό να ανακαθίσει. «Διασκεδάζω πάρα πολύ για να τα παρατήσω και να φύγω», πρόσθεσε. «Κοίτα». Και καθώς μιλούσε, το κεφάλι του πρωθυπουργού έκανε αργά μια πλήρη περιστροφή μ' ένα απαίσιο τριξίμο, σαν κάποιος να έστριβε ένα δερμάτινο πορτοφόλι στα χέρια του.

Η σύζυγος του πρωθυπουργού έπνιξε μια κραυγή με την ανάποδη του χεριού της κι έκρυψε το πρόσωπό της στον ώμο του κυβερνητικού εκπροσώπου. Όταν το κεφάλι του πρωθυπουργού τέλειωσε την περιστροφή των 360 μοιρών, το τζιν που είχε καταλάβει το σώμα του γέλασε ξανά και είπε: «Είδατε τι έκανα στο κεφάλι του. Φανταστείτε λοιπόν τι μπορώ να κάνω στο κόμμα του και στον τρόπο που κυβερνάει».

Ο Νίμραντ κούνησε το χέρι του περιφρονητικά και πρόσφερε ήρεμα τη λέξη την οποία χρησιμοποιούσε για να συγκεντρώνει τη δύναμή του: «KBEPTYΘΙΟΠ!»

Αμέσως, το άλλο τζιν ένιωσε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. «Τι έγινε; Τι μου έκανες; Δεν μπορώ να κουνηθώ».

«Τίποτα που να σε ανησυχείς», απάντησε ο Νίμραντ. «Απλώς σε έβαλα σ' ένα είδος περιορισμού».

«Γιατί; Τι πρόκειται να κάνεις;»

«Το ίδιο αναρωτιόμουν κι εγώ», μουρμούρισε ο δόκτωρ.

«Καλέστε την αστυνομία», ούρλιαξε η φωνή μέσα στον πρωθυπουργό, «και πείτε τους να συλλάβουν αμέσως αυτό τον άντρα».

«Μόλις έδωσες την τελευταία σου διαταγή», είπε ο Νίμραντ παίρνοντας ένα γατίσιο μουστάκι από το τασάκι. «Που να κλειστώ σε λυχνάρι αν δεν ήταν η τελευταία σου!»

Ο πρωθυπουργός κοίταξε ανήσυχα το μουστάκι. «Τι είναι αυτούτο;»

Ο Νίμραντ έβγαλε έναν αναπτήρα από την τσέπη του κόκκινου σακακιού του. «Φαντάζομαι ότι θα ξέρεις την παροιμία που λέει ότι μια καψαλισμένη γάτα είναι πάντα σε καλύτερη κατάσταση απ' ό,τι δείχνει. Και δεν υπάρχει μυρωδιά που τα τζιν να σιχαίνονται περισσότερο από εκείνη μιας καψαλισμένης γάτας». Ο Νίμραντ γέλασε. «Τα παλιά χρόνια, το τελετουργικό Κάτο για τον εξορκισμό ενός τζιν απαιτούσε ολόκληρη τη γάτα. Στην εποχή μας, δεν είμαστε πια τόσο βάρβαροι και, δόξα τω Θεώ, δε χρειάζεται τίποτα περισσότερο από επτά τρίχες».

Ο Νίμραντ κούνησε τα δάχτυλά του και τότε εμφάνισε από το πουθενά ένα μανταλάκι, σαν αυτά που χρησιμοποιούν οι κολυμβητές. Η έκπληξη του δόκτορα Βαρνακουλασουρίγια που στεκόταν ακριβώς δίπλα του μεγάλωσε. Ο Νίμραντ έπιασε με το μανταλάκι τα ρουθούνια του, έτσι ώστε να μην εισπνεύσει τη μυρωδιά από το μουστάκι του γάτου που καιγόταν. «Υποψιάζομαι», σχολίασε, «ότι έλπιζες να δημιουργήσεις ένα πολιτικό σκάνδαλο με τα καμώματά σου».

«Κάνεις μεγάλο λάθος», απάντησε το τζιν μέσα από τον πρωθυπουργό. «Τουλάχιστον όχι στην αρχή. Ήθελα να συλληφθεί ο Ιμπλίζ, γι' αυτό τα έκανα όλα. Να συλληφθεί, να εκτελεστεί και να βασανιστεί. Όχι απαραίτητα με την ίδια σειρά. Φαντάζομαι ότι έχεις ακούσει για τον Ιμπλίζ. Εξαιτίας του η οικογένειά μου σχεδόν καταστράφηκε».

Ο Νίμραντ κούνησε καταφατικά το κεφάλι του. Το όνομα του Ιμπλίσ πράγματι του ήταν γνωστό. Ως ηγέτης των Ιφρίτ, μιας από τις τρεις φυλές των σατανικών τζιν, ο Ιμπλίσ θεωρούνταν το πιο μοχθηρό τζιν στον κόσμο.

«Τι στο καλό σ' έκανε να πιστέψεις ότι ο πρωθυπουργός θα μπορούσε να σε βοηθήσει;» ρώτησε ο Νίμραντ.

«Κανένα άλλο τζιν, συμπεριλαμβανομένου και του πατέρα μου, δε φαίνεται να έχει τα κότσια να κάνει κάτι για να περιορίσει την κακία του», απάντησε η φωνή. «Έτσι αποφάσισα να ζητήσω βοήθεια από γήινη πηγή: τον πρωθυπουργό. Αλλά τώρα που είμαι εδώ μέσα, βλέπω ότι δεν είναι ο άντρας που νόμιζα. Η μητέρα μου στα σίγουρα θ' απογοητευτεί όταν της το πω. Συνέχεια λέει τι σπουδαίος τύπος είναι. Ε, λοιπόν, δεν είναι. Δεν έχει καθόλου δύναμη».

«Είναι η τελευταία σου ευκαιρία να φύγεις», προειδοποίησε ο Νίμραντ.

«Άναψε το λυχνάρι μου», ειρωνεύτηκε το τζιν. «Ένας άνθρωπος δεν έχει καμιά δουλειά να είναι ηγέτης μιας χώρας, αν δεν μπορεί να φυλακίσει κάποιον όποτε το επιθυμεί. Έτσι, σκοπεύω να τον κάνω να πληρώσει επειδή είναι τόσο αναποτελεσματικός. Με την μπόχα του πολιτικού σκανδάλου που θα πέσει στο κεφάλι του». Γέλασε. «Θα φροντίσω να γίνει οπωσδήποτε. Περίμενε και θα δεις, αν δεν το κάνω».

«Κι εσύ τώρα θα νιώσεις τόσο μπόχα όσο δεν είχες φανταστεί ποτέ σου», αποκρίθηκε ο Νίμραντ.

«Μπλοφάρεις».

«Θα το δούμε».

Με το ισχυρό δέσιμό του, ο Νίμραντ είχε ακινητοποιήσει το κεφάλι και το σώμα του πρωθυπουργού. Οπότε, δεν υπήρχε κανένας τρόπος το ζαβολιάρικο νεαρό τζιν να μπορέσει ν' αποφύγει το κάψιμο του γατίσιου μουστακιού που ο Νίμραντ κρατούσε μέσα σ' ένα ρουθούνι του πρωθυπουργού. Έτσι, ο αποπνικτικός κα-

πνός θα ανέβαινε στα ιγμόρεια, από κει θα πήγαινε κατευθείαν στα πνευμόνια του και θα διαπότηζε το αίμα του.

«Αχ! Σταμάτα! Η μπόχα είναι ανυπόφορη. Πάρ' το μακριά!»

«Πήγαινες γυρεύοντας». Ο Νίμραντ πέταξε τη στάχτη από το μουστάκι του γάτου κι άναψε άλλο, ύστερα κι άλλο. Χάρη στην κυκλοφορία του αίματος του πρωθυπουργού μεταφέρθηκαν γρήγορα μικροσκοπικά σωματίδια καψαλισμένης τρίχας σ' όλους τους λεμφαδένες του λαιμού του κι από κει στον εγκέφαλό του. Η μπόχα από τα μουστάκια του Μπούθμπι καθώς καίγονταν είχε γίνει τώρα τόσο έντονη, ώστε η Λουσίντα Γουίντμερπουλ ένιωσε την ανάγκη να κλείσει τη μύτη και το στόμα της με τα χέρια της. Όμως αυτό το έκανε μόνο για μια στιγμή, καθώς η παρόρμησή της να δει τι συνέβαινε στο κρεβάτι νίκησε την αηδία της μυρωδιάς.

«Το κρεβάτι υψώνεται από το πάτωμα!»

Το κοίταξε, καρφώνοντας τα μάτια της εκεί. Τριάντα εκατοστά. Εξήντα εκατοστά. Ενενήντα εκατοστά. Το βάρος του πατέρα της και του άντρα με το κόκκινο κοστούμι, ο οποίος κρατούσε μια ακόμη γατίσια τρίχα που καιγόταν, έδειχνε να είναι μηδαμινό. Το κρεβάτι υψώθηκε άλλα τριάντα εκατοστά και ταλαντεύτηκε στον αέρα, λες κι ήταν κάποιο τέχνασμα από την παράσταση ενός ταχυδακτυλουργού.

«Ήμαρτον, Κύριε», φώναξε έκπληκτη η κυρία Γουίντμερπουλ, ενώ ο κυβερνητικός εκπρόσωπος βλαστήμησε δυνατά αρκετές φορές.

«Δεν υπάρχει λόγος να πανικοβάλλεστε, αγαπητή κυρία», είπε ο Νίμραντ ανάβοντας την έκτη τρίχα. «Αυτό είναι το στάδιο του εξορκισμού που ονομάζουμε “μαγικό χαλί”, όταν η επιθυμία του τζιν να πετάξει μακριά γίνεται σχεδόν ακατανίκητη. Σχεδόν. Ένα ακόμη μουστάκι θα το καταφέρει».

«Ήμαρτον, Κύριε», επανέλαβε η σύζυγος του πρωθυπουργού. Αισθανόταν λιγότερο πανικό για την ανύψωση του κρεβα-

τιού και περισσότερο για όσα αποκαλύφθηκαν από κάτω: μισοφαγωμένα κομμάτια πίτσας, παλιές εφημερίδες, κομμένα νύχια ποδιών, αρκετά έγγραφα με την ένδειξη ΑΚΡΩΣ ΑΠΟΡΡΗΤΟ, μερικές αταίριαστες κάλτσες, μια απόδειξη από παρκάρισμα, ένα ζευγάρι βρόμικα εσώρουχα, μία φωτογραφία με αφιέρωση από την αυτής μεγαλειότητά της τη βασίλισσα, μια τσίχλα (μασημένη), μερικά ξένα νομίσματα (κυρίως γαλλικά φράγκα) και μια σπασμένη ρακέτα του τένις.

«Μείνετε μακριά, κυρία μου», φώναξε ο Νίμραντ τη στιγμή που η κυρία Γουίντμερπουλ έσκυψε για να μαζέψει τη φωτογραφία της βασίλισσας.

Ένα λεπτό αργότερα το κρεβάτι έπεσε στο πάτωμα το ίδιο ξαφνικά όπως είχε σηκωθεί. Το παράθυρο της κρεβατοκάμαρας άνοιξε διάπλατα, την ώρα που το κακόβουλο τζιν έκανε την αόρατη έξοδό του.

«Νικητής», σχολίασε ο Νίμραντ. «Στο νήμα, νομίζω». Κουνώντας τα χέρια του και μουρμουρίζοντας τη λέξη εστίασης, ακύρωσε την εντολή ακινησίας που είχε επιβάλει στο σώμα του πρωθυπουργού. Εκείνος ήδη τους κοίταζε και, το πιο σημαντικό, έδειχνε να είναι ξανά ο εαυτός του.

«Τι τρέχει εδώ;» ρώτησε εκνευρισμένα.

Ο Νίμραντ σηκώθηκε όρθιος κι απομακρύνθηκε από το κρεβάτι. Ο δόκτωρ Βαρνακουλασουρίγια έκανε ένα βήμα μπροστά για να πάρει το σφυγμό του κυρίου Γουίντμερπουλ και να εξετάσει την καρδιά του με το στηθοσκόπιο.

«Ειλικρινά, νιώθω υπέροχα». Ο πρωθυπουργός χαμογέλασε καθώς η κόρη του του έδινε το αρκουδάκι του.

«Κύριε πρωθυπουργέ», ρώτησε ο Νίμραντ, «θυμάστε κάτι απ' όσα σας συνέβησαν;»

Ο κύριος Γουίντμερπουλ κοίταζε σαν χαζός. «Ένα κακό όνειρο ήταν, νομίζω», απάντησε. «Δεν μπορούσα να ελέγξω τα λόγια ή τις πράξεις μου. Λες και κάποιος είχε μπει στο κεφάλι

μου κι αποφάσιζε τι έλεγα και τι έκανα». Κοίταξε τον κυβερνητικό εκπρόσωπο για λίγο, λες κι ήθελε να ελέγξει ότι μιλούσε σωστά. «Ένα κορίτσι, νομίζω. Ένα πολύ μικρό κορίτσι. Όχι μεγαλύτερο από τη δική μου κόρη, θα έλεγα».

«Μήπως αυτή η μικρούλα είχε κάποιο όνομα;» επέμεινε ο Νίμραντ.

«Δεν ξέρω». Ο κύριος Γουίντμερπουλ σκέφτηκε για μια στιγμή και μετά ανασήκωσε τους ώμους του. «Τίνα;» Κοίταξε τον Νίμραντ. «Σας λέει τίποτα;»

Ο Νίμραντ κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. «Λοιπόν, πρέπει να πηγαίνω, κύριε». Αγνόησε τις διάφορες εκφράσεις υπέρμετρης ευγνωμοσύνης που απευθύνονταν προς το πρόσωπό του. Ακόμη και ο οξύθυμος κυβερνητικός εκπρόσωπος δε σταματούσε να τον ευχαριστεί. «Σας παρακαλώ», είπε ο Νίμραντ. «Δεν υπάρχει λόγος να μ' ευχαριστείτε. Μα το λυχνάρι μου, κανένας λόγος! Απλώς έκανα το καθήκον μου ως Εγγλέζος πατριώτης. Δεν μπορούσαμε ν' αφήσουμε τον Βρετανό πρωθυπουργό να γελοιοποιηθεί μπροστά στον Γερμανό καγκελάριο. Όχι, ας το αφήσουμε καλύτερα στον Γάλλο πρόεδρο».

Ο δόκτωρ Βαρνακουλασουρίγια συνόδευσε τον Νίμραντ στο χολ της εισόδου όπου, με πολύ σεβασμό, φίλησε το χέρι του για άλλη μια φορά. «Ο πατέρας μου ο φακίρης μού έλεγε για τα τζιν και τις μεγάλες δυνάμεις που διαθέτουν», είπε. «Αλλά, κύριε, προς μεγάλη αιδώ και καταισχύνη μου, πίστευα πολύ λίγα από τα λεγόμενά του. Είμαι άνθρωπος της επιστήμης, καταλαβαίνετε. Όχι των δεισδαιμονιών».

«Κι όμως εσείς με φέρατε εδώ».

«Ειλικρινά, Νίμραντ, δεν το πολυπίστευα ότι θα μπορούσατε να βοηθήσετε. Μέχρι που κάνατε εκείνο το κρεβάτι να σηκωθεί. Ας μη μιλήσω για τον τρόπο που εμφανίσατε το μαντάκι του κολυμβητή από το πουθενά. Ούτε θα αναφέρω τα ψάδια για τον Μπούθμπι».

«Που να κλειστώ σε λυχνάρι, λίγα ψάρια ήταν, όχι καμιά ράβδος χρυσού», απάντησε ο Νίμραντ με μετριοφροσύνη.

«Μα θα μπορούσε εξίσου εύκολα να ήταν μία ράβδος χρυσού, έτσι δεν είναι; Και το τζιν που βγάλατε από τον κύριο Γουνίντμερ-πουλ. Είχατε τη δύναμη να το πετύχετε, να εξουσιάζετε το σώμα του τόσο εύκολα. Το θηλυκό τζιν μπορούσε να κάνει σχεδόν τα πάντα».

«Για το καλό όλων μας, το θηλυκό τζιν είχε ελάχιστη ή καθόλου εμπειρία στο να χειριστεί μια τέτοια κατοχή. Αν αυτή –η Τίνα ή όπως κι αν τη λένε– είχε καταφέρει να καταλάβει το κέντρο ομιλίας στον εγκέφαλο του πρωθυπουργού... Τότε, ναι, δεν υπάρχουν λόγια για να σας πω τι θα μπορούσε να είχε καταφέρει». Ο Νίμραντ κοίταξε το ρολόι του. «Φεύγω τώρα για να το ψάξω. Έπειτα από αρκετές ώρες μέσα στο σώμα κάποιου, ίσως χρειάζεται τη βοήθειά μου για να ξαναβρεί το δικό της. Αν ένα σώμα τζιν αφεθεί να τριγυρνά άσκοπα, έχει την τάση να παρασύρεται μακριά. Ακόμη και μέσα στο Λονδίνο». Ο Νίμραντ χαμογέλασε πλατιά και χτύπησε φιλικά στον ώμο το δόκτορα.

«Πείτε μου», ρώτησε ο δόκτωρ Βαρνακουλασουρίγια βγάζοντας τα γυαλιά του, «είναι αλήθεια; Πραγματικά έχετε τη δύναμη να εκπληρώνετε τρεις ευχές;»

Ο Νίμραντ κατάλαβε προς τα πού πήγαινε η συζήτησή τους. «Ο πατέρας σας, ο οποίος ήταν ένας πολύ σοφός άνθρωπος, μου είπε κάποτε ότι οι άνθρωποι καλύτερα να έχουν ισχυρή βούληση παρά τρεις ευχές».

Ο δόκτωρ κούνησε το κεφάλι του σοβαρός. Ο Νίμραντ όμως μπόρεσε να δει ότι δεν είχε πειστεί σχεδόν καθόλου από τα λόγια του ίδιου του πατέρα του. Πράγματι, αντιλήφθηκε μια ακαθόριστη αλλαγή στα μάτια του. Αλλά θα χρειαζόταν να περάσουν παραπάνω από δέκα χρόνια πριν καταλάβει πού ακριβώς θα οδηγούσε αυτή η αλλαγή τον εύπιστο νεαρό δόκτορα από την Ινδία.

Τρεις ευχές - Δύο παιδιά - Ένα απίστευτο ταξίδι

Θζον και η Φυλίπα είναι δίδυμα αδέρφια και έχουν ανακαλύψει, εδώ και κάμποσο καιρό, ότι κατάγονται από μια πανάρχαια οικογένεια ζιν και ότι κατέχουν μαγικές δυνάμεις. Έπειτα από μια τρομερή περιπέτεια στην Αίγυπτο, τώρα έρχονται αντιμέτωποι με νέους κινδύνους.

Θα φτάσουν μέχρι τη Βόρεια Ινδία και το παγωμένο Νεπάλ αναζητώντας ένα χαμένο και πανίσχυρο φυλαχτό, τη Βασιλική Κόμπρα της Κατμαντού. Πιστεύουν ότι έτσι θα ανακαλύψουν ποιος κρύβεται πίσω από το μυστηριώδη θάνατο του φίλου του ζιν Μπακ, που πέθανε από δάγκωμα κόμπρας, και θα βρεθούν μπλεγμένοι στον κόσμο της Αίρεσης Εννιά Κόμπρες.

Από 11 ετών

ISBN 978-960-453-451-7

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ 1, 106 79 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550

www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr